

NAJ STVAR BO IGRE SAME

Dogaja se v gradu ob italijanski obali.

PRVO DEJANJE

5 *Razkošna sprejemnica v zelo prijetnem obmorskem gradu. Vrata na desni in levi. Sredi odra je postavljen salon: kavč, mizica in dva naslanjača. V ozadju velika okna. Zvezdna noč. Na odru je temno. Ko se dvigne zastor, se izza vrat na levi zasliši glasen pogovor moških. Vrata se odprejo in*
10 *vstopijo trije gospodje v smokingih. Eden nemudoma prižge luč. Molče stopijo na sredino in obstanejo okoli mizice. Vsi trije se hkrati usedejo, Gal v naslanjač na levi, Turai v tistega na desni. Adam pa na kavč v*
15 *sredini. Zelo dolga, skoraj mučna tišina. Po domače se pretegnejo. Molk. Nato:*

GAL

Zakaj si tako globoko zamišljen?

TURAI

20 *Premišljujem, kako težko je začeti gledališko igro. Kako vpeljati vse glavne osebe na začetku, ko se vse prične.*

ADAM

Si mislim, da je težko.

25 TURAI

Res je – hudičevo težko. Igra se začne. Občinstvo utihne. Igralci stopijo na oder in mučenje se začne. Celo večnost traja,

včasih celo četrt ure, preden občinstvo ugotovi, kdo je kdo in kaj se sploh gredo.

GAL

Tvoji možgani so res čudni. Ne moreš niti za hip pozabiti svojega poklica?

TURAI

To ni mogoče.

GAL

Niti pol ure ne mine, da ne bi govoril o gledališču, igralcih, igratih. Saj so še druge stvari v življenju.

TURAI

Ni jih. Jaz sem dramatik. To je moje prekletstvo.

GAL

Tvoj poklic te ne bi smel tako zaslužniti.

TURAI

Če ga ne obvladaš, postaneš njegov suženj. Srednje poti ni. Verjemi mi, igre ni lahko dobro začeti. To je ena največjih režijskih zagat. Pravočasno vpeljati osebe. Poglejmo ta prizor tu, nas tri. Trije gospodje v smokingih. Recimo, da ne vstopijo v salon tega imenitnega gradu, temveč na oder, prav na začetku igre. O vrsti nezanimivih tem bi morali kramljati, preden bi postalo jasno, kdo smo. Ali ne bi bilo veliko bolj